

Jens Peter Jensen (Sorø amt): Jeg skal blot sige, at en del af de betragtninger, som det ærede medlem hr. Erling Dinesen fremførte i sin bekymring for, hvordan erhvervslivet skal arbejde og fungere under denne lovgivning, deler jeg ganske, og også jeg håber, at ministeren kan give nogle afklarende bemærkninger.

Jeg havde ikke haft noget imod, om man havde sat en tidsbegrænsning på forlængelsen, sådan som det er sket ved en tidligere lovgivning, der kunne ophæves ved kongelig anordning. Men det kan vi jo se på, hvis det bliver nødvendigt.

Niels Helveg Petersen: Fra i morgen vil forligsmandens skitse være officielt kendt, og jeg går ud fra, at det betyder — i overensstemmelse med, hvad handelsministeren har sagt — at der dermed foreligger et tilstrækkeligt grundlag for udarbejdelse af forslag, og opfordrer til, at vi snarest muligt får forslag til en ny prislovgivning.

Aksel Larsen: Jeg tror, det er rigtigt, hvad hr. Niels Helveg Petersen sagde, at fra i morgen vil forligsmandens skitse være kendt. Men så fortsatte han med, at så kan man godt lave den nye prislovgivning. Jeg kan ikke lade være med at tænke på min børnelærdom, på historien om Cæsar, der mødte den vismand, der havde advaret ham, og sagde: „I dag er det den 15. marts.“ „Ja,“ sagde vismanden, „men den er ikke forbi endnu!“ Fordi forligsmandens skitse bliver kendt i morgen, er det jo ingenlunde afgjort, at der sker det, regeringen håber og ønsker og venter, nemlig at de nye overenskomster dermed også er halet i land. Det har jeg forstået er en forudsætning for, at regeringen kan komme med et forslag til, hvordan prislovgivningen skal være i fremtiden. Man har naturligvis lov til at håbe, at det vil gå stærkt, men sikkerhed er der ikke. Man ved ikke, hvor længe denne kortvarige, midlertidige forlængelse af prisstoppet skal vare.

Vi har dels igennem fremtrædende erhvervsrepræsentanters udtalelser igennem de sidste tre år, dels igennem udtalelser fra regeringen og regeringspartierne hidtil forstået det sådan, at dette er den erhvervsvenlige regering, dette er erhvervslivets regering. Når jeg nu ser på de henvendelser,

udvalget har modtaget fra erhvervsorganisationer, får jeg indtrykket af noget modsat. Her står f. eks. i Grosserer-Societetets henvendelse — den er optrykt som bilag 2 — at når man tager i betragtning, at overenskomstforhandlingerne som oftest står på ud over den 1. marts — det mener man regeringen måtte vide dengang — måtte erhvervslivet gå ud fra, at man kunne stole på, at loven også bortfaldt den 1. marts som vedtaget. Grosserer-Societetet føler sig beluset af regeringen, og derfor siger Komiteen, at den på det skarpeste må protestere imod, at man endnu en gang hindrer erhvervslivet i at disponere på længere sigt. Det er altså ikke sådan, at Grosserer-Societetet ligefrem synes, at det er den erhvervsvenlige regering, der her fungerer. Noget lignende får man indtryk af ved at læse henvendelsen fra Håndværksrådet eller henvendelsen fra Provinshandelskammeret.

Vi har i øvrigt lige netop modtaget en henvendelse fra Industrirådet, som ikke er optrykt i betænkningen, fordi den er kommet for sent, og det er måske et særkende for det Industriråd, vi har, som jo altid er noget langsomt i optrækket. Alligevel har jeg dog lov til at nævne den her. Industrirådet siger i sin henvendelse, at erhvervslivet regnede med og regeringen garanterede, at prisstoploven udløb 1. marts 1971, og at den ikke ville blive forlænget. Det er utvivlsomt rigtigt; det har erhvervslivet regnet med, og det har vel alle regnet med. Men vi er et par partier her i salen, som i den forløbne periode forgæves har bedt regeringen fortælle, hvad der skulle ske efter 1. marts, og hvilken prislov vi ville få. Det har vi ikke kunnet få noget at vide om.

Jeg forstår godt, at erhvervslivet protesterer, at det føler sig forurettet. Men på den anden side er det vel noget, man kun kan forvente af denne regering, som i snart sagt hele sin periode har vist, at den har mange kønne ord og mange gode intentioner, men at den ikke er i stand til at omsætte dem i praktisk virkelighed; og hvis den endelig forsøger det, er det enten på en dårlig måde eller for sent eller begge dele.

Dermed behøver jeg vist ikke at sige meget mere om det forslag, vi her behandler. Vi har haft det til første behandling, og jeg har dér haft lejlighed til at sige, hvad mit parti mener om det. Det er os ret uinter-